

GOŃCZY (6) ai

o jasne.

sg m N gończy (1). n N gończ(e) (1). ◇ G gończ(e)go (1). ◇ D gończ(e)mu (1). ◇ A gończ(e) (1). ◇ L gończym (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

*Odnoszący się do gonienia, gonitwy, służący do gonienia, potyczki (6) : Bo tu wielkiej trudności ani wielkiego kłopotu nie thrzebá/ tylko wziąwłzy przed lię boiaźń Bożą/ wtyd poćciwy przed oczy/ złą fławę/ trudność karánia/ káždyby ínádnie to w łobie y ná gończym wędzidłku wżyftko pokarác y poftánowić mógł. *RejZwierc* [78²].*

*Wyrażenie: »gończe drzewo« = broń służąca do szermierki; lancea Mącz [szyk 2 : 2] (4): Stylus etiam, Wízeláka kończáta á fżpiczáfta rzecz, ná xtałt drzewá gończego álbo z zelázá álbo z drewná vcziniona. *Mącz* 424a; In plurali verva, Też nieyáka brón gończemu drzewu álbo fżirmierskiemu fżpifowi podobna. *Mącz* 489a, 177a, 183c.*

a. *W funkcji rzeczownika: jeździec (1) :*

*W przén (1) : A ten mąż ná koniu/ ktorego zową Pogonia/ Herb Wielkiego X. Litewskie⁸⁰ włafny z ftárádawnych przodków kleynot tego Książęćią zacnego/ co znáczy? O prawdźiwie moy miły Góńcy [!] ná tym żárkim koniu/ przéniołłeś nam prędko przez tę Comedyą żywota marnego *WysKaz* 45.*

Cf GONNY

ZZa